

Leopoldo Gil Nebot, acadèmic

Francesc Fontbona

Acadèmic de número. francesc@francescfontbona.cat

Encara que sembli mentida, quan Leopoldo Gil Nebot ingressà a l'Acadèmia jo ja n'era membre. Era el 25 de març de 1992. Havia estat proposat el 17 d'octubre de 1990 pels acadèmics Serra Goday, Bassegoda i Bonet, i fou elegit el 24 d'abril de 1991. Venia a cobrir la plaça d'un altre arquitecte de personalitat molt singular, Xavier Busquets Sindreu, de qui encara recordo les seves darreres assistències a les sessions quan ja tenia la salut molt deteriorada.

Gil Nebot va participar des del començament amb molta intensitat en les tasques de l'Acadèmia, actitud que cal dir que no és, per desgràcia, massa habitual en molts dels membres de la casa.

Al llarg d'aquests anys dissertà públicament –el febrer de 1997– sobre “La petita història de l'Hospital de Sant Pau”, un tema que ell coneix molt de prop perquè la construcció del gran hospital modernista de Domènech i Montaner va ser sufragada per Pau Gil, oncle avi seu, i el mateix Gil Nebot dirigí una de les restauracions que sofrí aquell monument. Tres anys més tard tornaria a parlar d'aquesta qüestió en el marc d'un curs monogràfic celebrat a la mateixa Acadèmia sobre Domènech i Montaner.

El 6 de novembre de 2006 redactà un lúcid document intern on es constata que el caràcter honorífic de la condició d'acadèmic i l'allargament de la vida de les persones fa que molts dels membres, els encarregats de posar en marxa les iniciatives de l'entitat, participin poc en les activitats acadèmiques, i que només sobre una mitja dotzena d'acadèmics cau la tasca de conduir a bon terme la institució.

Gil Nebot sense que ningú li demanés col·laborà econòmicament en iniciatives de la casa més d'un cop: quan s'estaven fent les obres de remodelació de la seu acadèmica el 2001, i també en una circumstància ben diferent: quan sortiren a subhasta, el juny de 2006, dibuixos pertanyents a l'àlbum d'homenatge fet pels seus deixebles el 1857 a Pau Milà i Fontanals, que així es pogueren adquirir per completar aquest document tan significatiu en la història de la nostra entitat. I ha fet, a més, diverses donacions de peces a les col·leccions de l'Acadèmia: des de dibuixos del seu oncle, l'arquitecte Francesc de Paula Nebot, fins una col·lecció de medalles commemoratives, algunes de les quals de positiva antiguitat i valor històric. Al *Butlletí XXVIII* de l'Acadèmia la conservadora del museu acadèmic, Victoria Durá, i l'acadèmic conservador, Josep Bracons, s'estenen en detall en aquestes donacions de Gil Nebot.

Tanmateix, la gran aportació de Gil Nebot a l'Acadèmia va ser la seva llarga tasca de secretari general. Quan assolí aquest càrrec el 1996 molts varem pensar que una personalitat com ell, que havia estat director de les escoles d'Arquitectura de Barcelona i de Navarra, podia haver-se postulat per a president de l'Acadèmia, i tanmateix volgué assumir la secretaria general, que és la funció més delicada, constant, fatigosa i imprescindible. Aleshores, vaig adonar-me de la veritable voluntat de servei de Gil Nebot.

La secretaria general de Gil Nebot es va distingir per la seva implicació total en les obres de la casa. Ell va ser l'impulsor de les reformes de la seu acadèmica, que necessitada d'espai va ser reformada a fons amb la construcció de diversos entresolats que van servir per ampliar la biblioteca, l'arxiu i el magatzem del museu, així com la secretaria. El projecte i direcció d'aquestes obres el portà ell personalment com a arquitecte entre 1998 i 2004, i ell també hagué de torejar amb els desacords constants que en aquesta casa es plantegen amb la Cambra de Comerç sempre que s'han de dur a terme moviments de gran envergadura a l'edifici.

Entre les funcions del secretari general hi ha també la de cap de personal, que Gil ha exercit amb tacte i equitat, alhora que ha estat sempre un factor d'equilibri en les situacions conflictives que solen presentar-se en el dia a dia intern d'una entitat com la nostra. Els acadèmics som gent puntimirada, i Gil, des del seu punt de mira aristocratitzant i indulgent, sovint assolía amorosir postures cantelludes. Cal dir també que, malgrat la posició personal política i religiosa, mai dissimulada, de Gil Nebot, ell ha sabut mantenir un tracte exquisit i liberal amb les diverses postures allunyades del seu ideari mantingudes per altres membres de l'Acadèmia, començant per mi mateix.

És sabut que quan algú plega d'un càrrec o es retira d'una funció en aquesta vida se li solen agrair els serveis prestats encara que aquest serveis no hagin estat gaire brillants, i també és un tòpic que per definició tothom al plegar sembla ser perfecte. Per això ara aquest comiat de Leopoldo Gil Nebot com a secretari general podria sonar a algú a rutinari, i no ho és en absolut, ja que ell ha deixat un rastre positiu de gran magnitud en aquesta casa, i sens dubte, el continuarà deixant com a secretari general d'honor, el seu nou càrrec, que no té precedents en aquesta Acadèmia, i això ja dóna la mesura del grau d'agraïment que té aquesta casa cap a ell.

18 de març de 2015